

ХАРМОНИСТЪ

Мълчи, сърдце, послушай само
въвъ мене нѣщо пакъ звучи,
и нашта мжка като камъкъ
подъ звуковетъ се топи.

Една хармоника разтегна
наблизу своя коженъ мѣхъ
и хармониста ненагледенъ
залѣ площада съ весель смѣхъ.

На тазъ хармоника приглася
отвѣтре оня тжженъ гласъ,
той пѣе въ менъ и ме пренася
далечъ оттука въ тоя часъ.

Азъ виждамъ вечери прекрасни,
животъ незамѣнимъ, села,
където нѣкога израстнахъ
и всмукахъ първитѣ тегла.

Разпрѣснати печални хижи,
дворове тъмни като лесъ,
почернени жени и грижи —
тъй сжщо както е и днесъ.

Пѣй ти, хармоника, разказвай,
ти чуденъ хармонистъ живѣй!
На западъ миналото гасне,
отъ изтокъ бждещето грѣй.